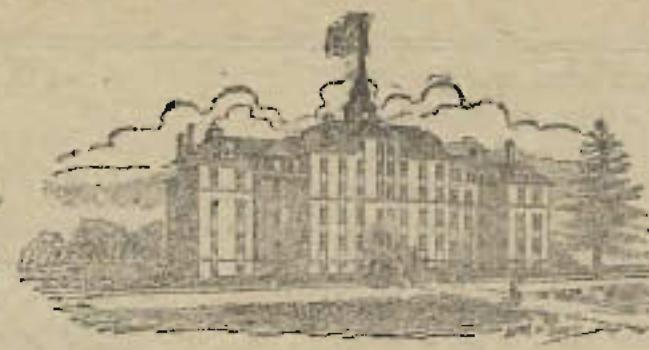

Pacific

Herald.

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 15

Parkland, Washington, 26de Marts 1905.

15de Aarg.

Mariæ Bebudelsesdag.

Og Herren v'os ved at tale til Alas, og sagde: Begjør dig et Legn af Herren din Gud; begjør det i det dybe eller begjør det ovenfra i det høje. Men Alas sagde: Jeg vil ikke begjære og ikke frise Herren.

Ta sagde han: hører dog, I af Davids Hus! Et det eder libet, at I beviste Jøiset, at I ville også bemoje min Gud? Dersor skal Herren selv give eder et Legn. Se en Domstyr er frugtommelig og foder en Spn, og du skal talde hans Navn Jammuel. Han skal øde Smist og Hønning, indtil han forskaar at forsætte det onde og at udvalge det gode. Ej. 7, 10-15.

Hør har vi en herlig Profeti om vor Frelser. Den blev forlynt overrent 760 Åar før den blev opført ved Jesu Komme.

Til bedre Forståelse mørke vi os:

1

Forskriftenen til denne herlige Spaadom.

Rezin, Kongen af Syrien og Pekah Israels Konge, var begge drague op mod Jerusalem og belejrede den.

Judea Konges Hjerte blev haabt beveget og hans Hjorts Hjerte som Træerne i Stoen berøges hic og oib af Betret. Nu sendte Herren sin Profeti Ghias til Kongen og Føllet med det glade Budslab, at de ikke skulle frygte og ikke lade sit Hjerte blive bledt for disse to Stykker rhænde Brænde, for Rezins og de Shyres og jor Amaljas Sens fruhsende Brede. For at virle og op holde Tro og Tillid til Herrens Beskjærelse opfordret Herren Kong Alas til at befjære hælteskabt Legn til Pant og Forskring herpaa.

Men da den vante Alas under Ein af Grønhed assaar den Guds Maade, som lunde hjelpe baade ham og mange andre til at se Guds fedrige Godhed og Varmhjertighed, saa roser Profeten Kongen, jordi han ved grøben Kjærlighed og Pantro ikke alene

bemærker og bedrører Guds Hjort, men også Guds jel.

Denne Alas med sit hylleste Smat om, at han ikke vil friste Herren, er en af de mange, som har Guds hægtigheds Ein og fornægter dens Kraft, som især skal vise sig i Varmhjertig og Vælt ill at blive ved Guds Ord og Blæse. Men for denne Bantres Skuld er ikke Guds Maade formindsket eller hans Arme forstørret.

Ru meddeler Herren vid Ghias:

II.

Profeten selv, som fortæller om et langt større Under, som er meget hærværende og vigtigere end at beskyttes fra hine to ryggende Brænde og deres sujsende Bræde.

Sel lever det, noget myt og uhaabet nu Re, som vil bringe Himmel og Jord, Engle og Mennesker til at forandre sig. En Domstyr er frugtommelig og foder en Son. Dette, som skal stå i Lidens Hylde, behandler og omtaaer Profeten som nærværende for alle Alasya. Dette står, intet Profeten hænde ser disse Ting som opfyldte, og fordi de er ligesaa visse og skal træs som allerede opfyldte, og undersætte Tildragelser. Dersor blæs også i Øde Kap.: et Barn er født os en Son er given os, hans Navn skal være underlig, Maadgiver, roedige Gud, Evigheds Fader.

Hans Navn udlegger Evangelisten Matthæus, naar han onfaerer dette Sted og siger: og man skal saahe hans Navn Jammuel, hvilket er udtagt Gud med os. Matth. 1. 23. Dette herlige og frørlige Navn peger ved Frelserens to Naturer, hans Enheder og Hjorte, som ist et af denne Berben. Han er Gud med os, idet Ordet, som var Gud, blev Kjæd og døede i blant os, ej i vri Stab idet og døde for vores Snyder, opstod ist vor Kristendom og tælle eg nu Kinder frem for os for Guds Trone, ligesom han også fra Evighed har været alle Menneskers Mæder.

Før det anbet er han også Gud tilselet. De politiske myndighedsledede

med os, idet han ved Ordet og Salmenterne bor midt blandt os.

Endelig er han med os, idet han ikke har lebti os saberclose, men sender os sin Helligheds, som veileder os til al Sandheds og daglig opmildrer sit herlige Vorle: Se jeg er med over alle Dage indtil Verdens Ende. Han er nu med os paa den Maade, at handjemmelst man ejer mod hans Disciple, hvis er gjort og også mod Jæsus Kristus.

Noar het til Smittning beder: han skal arbe Smar og Hønning, indtil han forskaar at forlæste det onde og udvalge det gode, da er hermed indsigtsført, at denne underlige Gud med os skal næres og spøsle som ethvert naturligt Gedeborn. Smar og Hønning var deres Nøde.

Den skal forfremmes i Verst. Vibedam, Vibet og Vibedisse som ethvert andet naturligt Barn, og nære forlovet i alle Ting i Lighed med os, dog som vor Gud med os,“ altsaa efter sit Dagen fulkommen sindesct og afslut fra Syaden, men os en ubegribelig Gud. Hjortlyd ej gjet til Gud for os, for at vi for hans Skyld skal blive ressærlige for Gud. Dette er den Frelser, som er kommet til Verden for at hjælpe Syndere folige. Er du paa ham? Han kommer nu ham i Tabet og Salmenterne, hvori han maaer sig med dese Synders Sædeladelse?

At sjale.

Kaffen alle træstere lager über hem, saa til sig fri; men jeg bestil til ham andre; thi du er naturligt hundreng, han ser jener at talde en træstere ejer et. Det at beryste dem evneanstede til at os se, saa er det naturligt, at nogen ej kunne det et nogen angaaende alle te hja der som foregaaer i det store og heitaget. Profeten vil formedenlig vante en beretning om et landet, som er af særlig betydelig kloftenshed og begaaret paa et ejer ikke; men det er ikke denne beretning er ingen mannsperson

giver bestet om jordene, og som ikke ejes for grovt ejer. Derimod er der et andet flags, som taldes det sine mærti. Jeg indbiller mig ikke at være ifrand til at nægne alle disse ved deres reelle navn; thi de er lige fan mællige som de andre vandrer i skovjorden paa den til Jesus vandrede daa jorden, nemlig „legioner.“ Jeg vil bestil holde mig til den fortolning, som Dr. Gott Pontoppidan taler om i børnelæbdommen, og som er indhævet i bibelen. Det sine hvæl foregaaer blandt næsten alle flags forretning er; men det forstørreligt af alle ejerier er dette, at folk hjælper fra sig selv og paa flere mader. Ned jævle afsæt hin vi tænkt, at det maa være dummere mennesker! Ja, det er altsaa ikke; men tank dia om det, om du kan virkelig sige dig selbster. Den, som er gammel og tillige en god fisker kan måske være selbster eller har idemindst ikke begaaret jaedanne stræber de sidste syv eller tredive aar. Det kan også være dem, som har forglemt hvad Dr. Pontoppidan siger. Spørgsmælet lader sjælebeds: „Van man hjælper fra sig selv? Ja, ved øjensyn, øjeblikshed og et overbaudigt leonet.“ Ja, saa er det. Ligefaus den selv-mennesker, som bruger jænderinden frem for Jesus for at hjælpe, da Jesu sagde: den, som ved sig selv selvfors syab, (man) faste forsi hænen. Ligefaus den engang alle git flamsfulde hvid, saaledes min også te gjøre, som hjælper fra sig selv. Jeg antager, at ret mange synes det er ret meget sagt. Ja, måske du har aldrig hørt nogen, indmindre det var nødvendigt eller du har aldrig taget del i legemlige forstyrrelser undtagt at være din Gud? Du har måske aldrig været lidt (det vil si mere bestjært), indmindre du ikke var istand til et udretnet nogen? Gud sagde til Adam: „J du ensigts født skal du ikke bli brod, indtil du bliver til jord høj, hvoreft du er taget.“ J forholds til denne beretning er ingen mannsperson

PACIFIC HEROLD,

Universitet

Pac. Luth. Univ. Ass'n.

udkommer hver

FREDAG.

Rev. B. HARSTAD, Redaktør.

assisteret af

Rev. J. Johansen,

Rev. O. Holden,

Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkår:

Et Aar.....	50 Cts
Bekr. Maaned.....	25 Cts
Til Europa pr. Aar.....	75 Cts

Adresse: PARKLAND, WASH.

Merk:

Alt vedrørende Bladet sendes til Pacific Luth. University Ass'n., Parkland, Wash.

Glem ikke at sende Belægning. Send den højst i Money order eller tegn 50cts. + Salg i Brevet.

En eller To Centr. Præmier modtages også. Men Præmierne paa 5 eller 10cts. kan vi ikke bruge.

Rorte Meddelelser fra Storbritanniske Settlementer og Vennerne modtages med Tegn.

Nordamerikanske Indianere.

(Fortsettelse).

Drog den unge Mand sammen med Stammens andre Krigere ud paa et Jagt- eller Krigstog. Sæde det under en Fort, hvis eneste Adkomst til denne Stilling var hand fremværende Egenhaver og de Brødre, han tilsligere havde aflagt paa Vonen til at ingen skulle blive og sætte dem trængt i Dør. Sam mætte han, der til daglig aldrig var vært til Udfallinger eller til at følge andet end sit eget Ønske, venne sig til absolut og ublestelige Lydighed, atter en Brøve paa hans Skrivbordsstykke. Og kom det til Stamm, var gjaldt det at vinde fra i forskellige Størrelser, klive bemærket, tage Stalpe, brænde hjem fortere Mand end han drug ud. Men han saaet, mætte det nu til Mine forværrade hans Smerte; blev han fængst, veniede Warterpallen ham, hvor del var hans Blod, med et Stalp paa hovedet at uholde de frigjælsige vinduer, alt imedan han jung

en Dødsjæng, Ind af Ros over ham i lid og hand Bedrifter og ej Han og Spot mod Hjælpen, der ikke formodede at sine hans visde Mod og bryde hans so-hanende Schudherselte.

Man vil fortælle, at den Side, en Isandens Mand verbede ud imod Universiteten, mætte han et Parag af mort og betændt Alvor, og at den, der var antil at sætte sig selv i højt iller letteligt landt sig i haunlig eller overlegen Behandling uden blodigt fægt om Høren.

Hvornotelserne var i Uretigheden en af Indianerens stærkeste Egenhaver, som var meget fastligere, som den øste Stjernes i land. Tidet under hans Isandens Alvor den, han ikke stundte glemme at vise sig mod sin bittere Fjende, saa lange Tiden til et romme som ikke var kommen.

Det var ikke blot saa, at Blodhævn var en Pligt, os som Isanden en Samvittighedsdag, vel opført en af Krigs- og Brug, i Stovegne negle Wampum; men Endnu, paa Viserne en Hell eller to; en Ær en nogen som hellst religiøse eller andre Ceremonier blev holdt, og de unge flyede sammen. Men var det saaledes let at blive gift, var da ikke mindre let at blive gift, nævnlige næst der ikke var Vorn. Det en af Parterne mistedes, var det rot; derimod var Hjælpen i høvet. Dette bidrog tilstædt meget til frærdige Krigshaber og til, at Stjernen blev godt behandlet; thi var han ikke fornuftig mellem de to Farver, de førstod vise hænde gøre hvilke Erfarlinger. Mange rejsende kon ikke nokom rose den forekommende, faste og dog vordige Mand, hvorpaa de blev behandledes ved Besøg i Telt eller Wigwam, den ubetingebe Krigshed, de mædte over alt, og den Tid, de fuldte deres Bræters fuldstændige Vaalsidelighed. Men forsigtigt mætte de op røbe; de funke let sløde an paa et eller andet Vand, og dette funke blive en farlig Historie; thi selv om de ved Gjæstfrihedsvis Vore var hellige og ulovelige, saa længe de opholdt sig i Letten og var Gjæster, forhindrede ingen Lov eller Bedrag.

Den anden tilslænde Egenhav er Indianeren var hans Krigsdygtighed for Alderdommen; de gamle Mand — uvertidens øjens Afskyer — var han ansette af dem behandledes med stor Omhu og Kreskyd. Overfor stadsby og Idioter varredes der en vis ardelidende Sty; de blev betragtete som en Slags halv hellige individuer, der var ligesom et altid omkring dem.

En anden tilslænde Egenhav er Indianeren var hans Krigsdygtighed for Alderdommen; de gamle Mand — uvertidens øjens Afskyer — var han ansette af dem behandledes med stor Omhu og Kreskyd. Overfor stadsby og Idioter varredes der en vis ardelidende Sty; de blev betragtete som en Slags halv hellige individuer, der var ligesom et altid omkring dem.

Der var Dogsom mælt der af Gaderne.

Sine Born, navnlig Sonnerne, i stede han ofte højt og indertigt; om Opdragelse i højere Fjeld var der vel ikke Tale, men Faderen løste Sonnerne Baabenring og Jagt og fulgte med Stolthed deres Fremstridt dertil. Dette Kjærlighed mellem Mand og Kvinder kunde være varm og eposrende, ejant Mælt i Almindelighed blev betragtet som en simpel Forretning. Den unge Mand henvendte sig til Wigwams Fædre med sit Tilbud. Synes han autoglig som Veller, slog der til; han betalte da, hvad der var Et og Brug, i Stovegne negle Wampum; men Endnu, paa Viserne en Hell eller to; en Ær en nogen som hellst religiøse eller andre Ceremonier blev holdt, og de unge flyede sammen. Men var det saaledes let at blive gift, var da ikke mindre let at blive gift, nævnlige næst der ikke var Vorn. Det en af Parterne mistedes, var det rot; derimod var Hjælpen i høvet. Dette bidrog tilstædt meget til frærdige Krigshaber og til, at Stjernen blev godt behandlet; thi var han ikke fornuftig mellem de to Farver, de førstod vise hænde gøre hvilke Erfarlinger. Mange rejsende kon ikke nokom rose den forekommende, faste og dog vordige Mand, hvorpaa de blev behandledes ved

alige og faste jan mange Born som muligt hørte da he i os for sig ikke var meget fragtbare, og det strenge Arbeide nært satte en Grænse for Evnen til at føde Born, og da Dødeligheden mellem disse var stor. Den Mand, der under saadan Omstændighedet til de uddrage sig fra at ækte saa mange Kvinder, som han kunne sæge for, vilde i Stammens Nine føgte sin Pligt og handle umoralt, saa vist som det for sig og vigtigste mætte være at opretholde dens Magt og Antal. Ja! saadan er det, Moralen er ikke en, den stiller med Tid og Forhold og vil altid vedblive dermed. Kvinderne var især tidlig udslæbde, Modre var 18—14 År var almindelige, ja endog yngre ikke sjeldue.

Hvad Samfundstyrelsen angaar, var Præstet den mest ubundne Vigj. og Frihed. Det var ganste vist en Styrelse gjennem Høvdinger, hvis Verdi hed endog kunde være arbejlig indenfor visse Elsker, men i alt Hold i Høv. Stid var deres Magt ringe. I Almindelighed blivde valgte, og det opførende var da Gern til at lede Jagt- og Krigstog, Mod, Sældhed og og ikke mindst Beltalenhed; selv om der var en vis Arvelighed, var denne dog saaledes begrænset, at Folket kunde vælge mellem hele Stæden af de arbejdegetlige. Af og til fandt en særlig fremragende Mand viude stor Omstyrke og Magt, saa det kunde se ud, som han var virkelig Riger eller endog Tyr, men ned hans Dod i alt Hold opbræte hans Magt, og man vendte tilbage til den gamle ubundne Frihed.

Alle rigtlige Anliggender blev afgjorte ved Raadsforsamlinger, til hvilke alle Stammer Krigere havde Adgang. Lov og Straffe tjente man ikke ud over Sæd-aureten, der passede Blokhavn, Dod for den fejige eller for forråderen og Udgjæse af Stammen i vieje Tidsalde.

Der herslede ikke blot Frihed men også en næsten-kommunistisk Lighed, idet innen den Slags Ting som Raadet, i døber og Engholde var Ejendom til Præstehus. Sæd Gjæser var ofte store Gudsborger, hvor mange Familier boede herom.

De højstlige Stammer frejede ikke om, som de selv ville; hvar af dem havde Blod til et visk Kred; vilde de uden for det, mætte de hjælpe og optræde som Gudsborger, hvad de da også øste vel gjorde. Dette Kred var altid efter visse Regler delt mellem Stammernes Undersættelser, men for alle

deu, de tilhørte var he da ogsaa fælles. Selv Norden, man hørte, blev i Beglen betragtet som Falleselvdom, altsaa var ogsaa Udbryret af Høsten alle's. Men ikke nof hermed! End ikke Jægeren hadde over alt det til hele det Vildt, han fældede; ofte var lun Slindet og en mindre Del af Rådet hans, det øvrige blev delt mellem dem, der trængte til det. Da, end ikke det Winterferieab, en Samme havde samlet, var at betragte som dens vildlige Fjenddom; i knappe Tider var den en Met for enhver af Stammen at tage sin Tillugt til det, i Falb han vilde og behovede det.

Ped en saadan Ordning aabnedes
der naturligvis mulighed for, at en og
anden Tøvenkrop lunde leve paa den
flittiges Befostring, men det stede hæl-
dend eller aldrig; thi han blev i saa
Fald almindelig forsvaret og flyet af
alle.

Der fandtes blandt Indianerne en Institution, som vi vil mede atter og atter blandt Navajoer, det saaledes Klauvøjsen. Næsten enhver ved selskab Sprog og sociale Samhor hændelserne Stamme var inddelt i Underafdelinger, der førte Navn efter Dyr. Man kunne saaledes have: Bjørnene, Ulvene, Drænene, Slangerne o. s. v. — I samme Stamme, og enhver af dens Medlemmer hørte til en sådann „Klan,” som han havde at holde sig til Livet Igjen- nem, og hvis Medlemmer han havde et betragte som Brødre og Søstre. En følge heraf var, at han ikke kunne giste sig ind i sin egen Klan, men måtte søge Hustruer fra en anden. Gifteede han sig, beholdt Hustruen sin Klan, Manden måtte øje flytte til hende og hendes Slægt; Børnene hørte til Moderens Klan.

Ervært blanmedlem forre bess „Tøjet.“ Billedet af det Dør, den var opdæbt efter, eg har ikke vedtagne som dens Skjæbne, men sit Ejendom, sit Legeme, sin Pike o. s. v. Men enden havde hvar Mand sin „Medicin“

Dette Begreb maa vi doele lidt ved; egentlig fortvives i vores omstændighed
Belydning hermed noget, der var hel-
lige, nogen man maaede have hørt
og frygte. Naar Dragen nærmere
sig Hængendeberet, drog han elene
ud i Stovez eller vaa Præstens. Her
opholdt han saa en Rørlig Dage, indtil
han i en Træne satte et andet Dage,
Slange, Falz, Bjørn eftir Vand det an-
fandte være. Saa maaede han drage
ern, indtil han havde fældet et af den
Zlags vil bestyrkligst sig noget af bety-

Levende — Hør, Ritter, Tønder eller lignende — som han indspete i en Glindspung, og som nu var hele Livet blev hans Mæbiel, idet Dørennen blev hans privat Slygzaund. Daas Medicinprag måtte aldrig forlade ham; hvis han var far til nedsig at tøbe den eller misse den i Stump, blev han forsøgt i sin Glammme, indtil han vandrede at sin drøbe en Glende og bemægtiget sig hans Medicinprag, der maahte i Siebet for den mistede.

Alt vigt og ufigt blev til at besgryde med betragtet som „Medicin,” de holdes Bøger og Krub, Bøger op Bøger, Kilder og Hørstørrelsesglas til. Ets, og det blev etstirroget, især for den Mennes Styd, der kunde bringe, men joedt det antoges at være i Bøfudelse af overnaturlige Kræfter. Den Mænd i Stammerne, der gav sig ud med at „find et Medicin,” om vi saa maa lige, de isolerede Medicinmænd, sad inde med ille ringe Magt. En Tilling som saadan noerde man lund ved efterslange Knivtrængejæt, Fæsten og Selvprisen, ved et højdeligt, godbefjukte Bæren med Komper og lange varige Dovimelser o. s. l. Dette Pligter var at haas, slæss Regn, eller saa denne til at ophøre, alt efter Behov, farge for Held paa Dagten og Nalle i Krigten, helbrede de syge og laarede op endelig være et Slags Prester.

stunde en, der stræbte efter hæder og værdighed som Medicinmand, nærmest helbøg at prestere noget godt i Begrundelsen, var hans Anfælle grundlæsset; om det ogsaa gik mindre godt senerehen, spillede ikke han stor Rolle. Han vinkede umuligolt ved overnaturlige Kunster, Besværgelser og anden Holus Bolus, og i Embedshæretningerne uptrædt; han stod i Dyrestillelse behyndt med Møbler af „Medicin“ Rader af al Slags, har af udstop-

Over alle Religioner ugaar, at det er almindelig Anstuese, at Indianerne troede paa „den høje gode Mand, Ma-xus, og paa en „stor ond Mand.“ Ja nu er dat saa, men det gælder ej i højst og holdent fra Christendommen og den kristne Verkommere, hvis Vandfrygt ikke spores hen paa andenfor deres umiddelbare Befrygt. Oprindeligt havde de ingen heilens Tro; dermed troede de paa Zjelens Tilskrelse og paa Gud osv. ejer dette, som de foretrukket sig for en umiddelbar Horskrelse; da under højtliggere former. Dato har de gode og tapre lom til de „lytselfig

Daglegne, ² hvor der altid var grønt og
varmt og hellig Tøgt, men hvortil
Mælen riahtvært var både lana, farli-

og besværlig, ja ten dobe nos hundre
trenge til Proviant, Baaben og Hjel-
værk. Vi var det ja vedtægt.

underbevis. Nu var det juu henvig, at man mente, at ligesom Mennesket har en Sjæl, har Dyr og Gjenstande ensignende, og den lunde lefsege Menneskets, naar de ofredes ved hans Grav.

Tersor sit Krigeren sine Vaaben, se

nere sin Hest og undertiden et Pa-
Slaver, høgt saadanne holsbles, me-
sig i Graven eller på Baatet. Et li-
bet Barn f. Gts. medgav man en
Hund, for at den lunde beskytte det o-
vise det Bei til de „lytteleige Jagtegne.

Sive Religionen bestod nærmest
tilhæftelse af Naturstøtter, dem man
taalte sig som Væsen og øller Personer.

Scaledes tilhæd vilse Stammer Søle
eller Hilde, andre Blubene eller Ver-
denshjørnerne, efter andre Ordenen.
Endvidere vilse man en Slags religi-
os retning for Dyrene, for det, der var
Alaniens „Totem“ og bet, der var en
egen „Medicin.“ Selv om man føl-
lede dem, havde man dem dog først or-
kladstyrkning børfor og gjorbe passende
Stadt af dem, inden man sviste dem.

Endelig drev man en vis Ahselius (Forscbedyrlæse), forsøvldt forover Stamme i Negelen havde sin Sagn om en Stamsaber, en Slag Heros eller Helvgud, der var helt afsejt og øret. Den indianiske Sagnfres er i det hele meget rig og vlbna om en frødig Fantasi, men det vilde blive for vidtliggjort at anføre noget af den; de fleste Sagn er lange og megbantle. Den berømte amerikansk Digtet Longfellow har lagt saadan en Gruppe af Sagn til Grund for sit berømte Digt „Hi-wa-ha.“ Døgsaa de aldeles Rander viste man en vis Werbighed, men nogen ereatlig Tilbedel af dem var dog ikke Tale om.

Sine døde behandlede man i Regelen med Respekt; de blev som sagt enten brenede eller begravede. Øste blev Læge foreløbig anbragte i Træer eller på et Stikkads for at stelletteset; fra de mindre Skovler blev de begravet. Uns Faders Gærpladser var ebe ma- holt; da var det sædet haardt at få en Storme til at forlade dem. Men var også Eksempler paa, at de havde været sørig fremragende, langt dødede. Den på deres sorgelige Vej mod det Harme Beskyd. Søgen fandt ved Hulen og Klagen fra Røde Venne, der også var rigtig Farvet af sorgende Æg med Blære, sau Blodet.

at dem; hos Mændene uavsig ved
Bemalingen, der øste i Sengeliden
skulde være fulgert. Forti.

1990-1991

Q 41. 1.

Til Christian Cooper.

Samlet ved Mrs Bertha Johnson i
Fir. Wash., West Foiss's halb \$3.22.
(Rønneside saluer i senere).

Mrs. Gunder Johnson, Parkland,
har nu fået sit Tilgodehavende for
Coopers Ophold. Cooper er nu i
Barnehjemmet, hvor han har været
siden 19de Januar.

Man behøver ikke at jamle hørstift til
Cooper, men lade Vibraget gaa i den
sælges Barnehjemklæsse.

Getalt til Parkland In- dierske Barnehjem.

Bed Past Christensen, Seattle, Wash.
Mrs Shliuaen \$1.00
Mrs O J Nordby, Port Town-
send, Wash 2.00

**L. Larsen,
Mässer.**

Stulde saabant som dette være en
Faste, som jeg havre udvalgt, at ei
Menneste piager sit Liv en Dag, eller
at han helber sit Hoved ned som et
Siv, eller ligget i Sæl og Uste? Vil
du talbe dette en Faste og en behagelig
Dag for Herren?

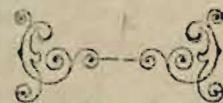
Er denne ikke den Faste, som jeg har
vedt udsalg: at oplade Udgiveligheds-
Baand, at læse Magets Knipper og ud-
lade de fortynede stie, og at i stille
sonderbryde alt Mag?

Bør dig ikke at dele dit Brød med den
hungrike, og stal du ikke lade komme
de elendige ja hylfvidige i dit Hus?
Maar du ser en usøgen, stal du ikke
ham og ikke stjuse dig fra dit Gjod.

Da skal dit Lys frembrøde som
Morgensoden og din Lægedom skal
snart grønnes og din Metfordelighed
skal fremgaa for dit Ansigt. Herrens
Hertelighed skal slutte til ejer din.

Va skal du vaakalde og Herren skal
banhøre, du skal raabe og han skal sige
se, her er jeg. Ej. 38.

Pacific Lutheran Academy
and
Business College.

Courses of Study.

Preparatory, Normal, Commercial, Classical College
Preparatory, Luther College Preparatory, English Scientific College preparatory, Shorthand and Typewriting Music.

Instructors.

N J HONG, Principal, English language and literature, physics, psychology and Norwegian.

J. U. XAVIER, Religion, History, Latin and Greek.

MISS K. ELIZABETH SIHLER, preceptress, English grammar, German, geography, vocal music and physical culture

MISS ANNA TENWICK, History of the U. S., reading, geometry and trigonometry.

N N HAGENESS, Arithmetic, commercial branches, penmanship and shorthand.

MISS OLGA KINDLEY, Piano and organ.

CARLO A SPERATI, Director of Band and Orchestra.

Winter Term.

Begins Jan. 6 and closes March. 27.

Tuition.

Tuition per term of 12 weeks \$15.

Room Rent.

Per term of 12 weeks \$6.00

Board.

Board is furnished at actual cost.

Total Expenses.

All necessary expenses for one term of 12 weeks need not exceed \$50. This includes tuition, room, board, books, and other incidental expenses.

Our New Catalogue.

Our new catalogue giving full information about the school will be sent free upon application.

Address, PACIFIC LUTHERAN ACADEMY
Parkland, Wash

Ordsprog.

Et nogen rig eller hellig eller fattig,
saa er dog deres Et s Herrens Fugt.

* * *

Godi o, Ogs, Liv og Død, Nemod
og Rigdom er fra Herren.

* * *

Pils ingen Intsalig, for hans Ende
i i temmer.

* * *

Eft Herren saa lange du lever og
paafald hem til din Saalighed.

* * *

Vele ille et Menneske, hvis Gjæl er
bittsigen bedræv; thi det er den, som
nedtrykker og opholder ligjen.

* * *

I alle dine Dager som dine sidste
Ding ihu, saa skal du ikke synde evne-
desigen.

* * *

Vær ille et Menneske i hans Al-
derdom; thi og os bliver der gamle.

* * *

Vær ille Døren over din Dørmut,
men børger du for nogen, da bør Om-
jørg dersor, som om du skulle betale.

* * *

Forslad ikke en gammel Ven, thi en
ej er ikke atligne med ham.

* * *

Hornmod er hadelig for Herren, og
af begge, nemlig Vrede og Hornmod,
drives ikke.

* * *

Som ihu, at Døden døsler ikke, og
at det ikke er blevet dig vist nogen
Pagt med Helvede.

* * *

Alt ejed bliver gammelt som et
Klædbund; thi det er den gamle Pagt.
Du skal vissejigen be.

* * *

Saia er den Mand, som med Bis-
dom legger Flid paa dei Gode og med
sin Forstand udlegger hellige Ting.

* * *

Menneskets Hjerte opnuler sin Vej
men Herren habfester hans Gang.

* * *

Det er fest at lisse Utanden, naar
Barnet er drafnet.

* * *

Forsent betenk! saa mangen Daere
Begræde maa med salten Taare.

* * *

Den, som sovner en anden, er ikke
dersor selv hold.

Ved Mislundhed og Sandhed forso-
nes Misgjerning, og ved Herrens
Frogt viger man fra det Onde.

* * *

Den, som en Gant har lejet, har
man ikke saa let en anden Gant.

* * *

Vi og Ja gjør lang Træte, men
Vedt gjør Gade berpaa.

* * *

Raae Sandhed kommer frem, saar
Legnen Slam.

Gode Bøger!

Bi har skret ud et Opleg af
Fire Hundrede Fortællinger
For Skolen og Hjemmet
ved E. Man.

Denne Bog er fæstet indbunden med
forgylt Titel og loster i Boghandelen
\$1.50.

Vi vil sende et Exemplar af denne
Bog portofrit, saalænge Oplaget varer,
for 10 nye Abonneenter paa „Pacific
Herold.“ Adressa: Faa 10 af Deres
Venner til at betale Dem 50c hver for
en Afgang af Bladet og vi sender
Dem denne smalle og interessante
Bog som en Paaskjærelse for Deres
Bræderi.

„Julegave“ er Etlen paa en
smul Bogen, som indeholder 24
være Fortællinger. Den er godt ind-
bunden med forgylt Titel og loster
25c. Den sendes fri til enhver, som
sender os \$1.50 for 3 nye Aarbaben-
nenter paa „Pacific Herold.“ Bed at
formaa 3 af dine Venner til at substri-
bere paa Bladet vil De saa denne in-
teressante lille Bog som Præmie.

Send \$6.00 for 12 nye Abonneenter,
saalænge vi sende Dem begge disse Bo-
ger.

Prævenummere af Bladet sendes fri
til saabanne, som ønsker at samle
Abonneenter.

ABONNER

PAA

Herold.

